

Com un món figuratiu de pintura gòtica, Ribes de Freser és un univers de bellesa equilibrada on no caben "peròs" de vulgaritat ordinària. El desig del visitant és veure una escombra de carrer o un excrement d'animal sense amo, per constatar que aquest poble no és un quadre.

El turisme que ve aquí és el que busca la tranquil·litat. S'ha dit sempre que un dia a Ribes és un any de salut. Sa i serè, Pere Vigo s'endinsa, com la llum per les esclotxes, entre el llenç i el marc d'un municipi on també existeix el que no es veu. **La crisi dels sectors tèxtil, metal·lúrgic i paperer, als anys setanta, va representar una davallada importantíssima per al poble. El que va subsistir de tot allò va ser un pessimisme ambiental que ha trigat d'esvair-se.**

A la plaça del Mercat, uns paletes (amb la muntanya per bastida) són damunt una teulada. Mentre un miop sense "correcció" diria que són escaladors, i un romàntic els veuria com ànimes que cerquen el darrer vol, per a un alcalde sempre seran els braços embellidors d'un cos teòric que demana embelliment. Convertir la idea en fet és tasca de polític. **Aquesta és una feina molt agraïda Et permet fer des d'assistència social fins a gestió urbanística. Els alcaldes, i això m'ha sobtat molt, tenen molt de poder. Som atesos a totes bandes. Aquest poder l'hem de saber usar i no abusar-ne.**

Al costat de l'Ajuntament, les espelmes de l'església de Ribes guspiregen un idil·li inconfés d'herbeis i flors, tocades per una mà que es persigna i depèn, i una altra que signa la voluntat de ser independent. **Aquest és un concepte encara molt criminalitzat. A la gent li fa por opinar el que realment pensa, però crec que una àmplia majoria de la població catalana estaria a favor d'una independència sense reserves.** Pere Vigo llança els papers enlaire, però no els perd. El sentiment el recol·loca en una realitat que és la que és. Sospira, però no amb resignació, sinó per agafar més alè. Com quan era petit i l'espantaven amb "l'home del sac", un personatge de llegenda que deien que venia si no menjava. Fantasia negra que, potser, fa que els nens no vulguin néixer aquí. **Un dels problemes d'aquest poble és la davallada demogràfica. Hem d'aconseguir que hi hagi un creixement vegetatiu sostingut. Hem de tenir bons serveis, perquè si no, la gent no vindrà a viure a Ribes.**

Les vaques no es mouen. Ni el Cinto que, abocat a la finestra del geriàtric municipal, recorda el poble com la darrera vegada que el va veure. Ara, cec, cada dia espera el Pere perquè li expliqui què passa enfora. Cinto, els banys de Ribes ja no funcionen. Això sí, continuem tenint més de seixanta fonts. N'hi ha de tot tipus, de sofre, de ferro, de magnesi... com sempre (...). Jo també penso el mateix, **Cinto, s'hauria d'ensenyar més història local i menys història general.**

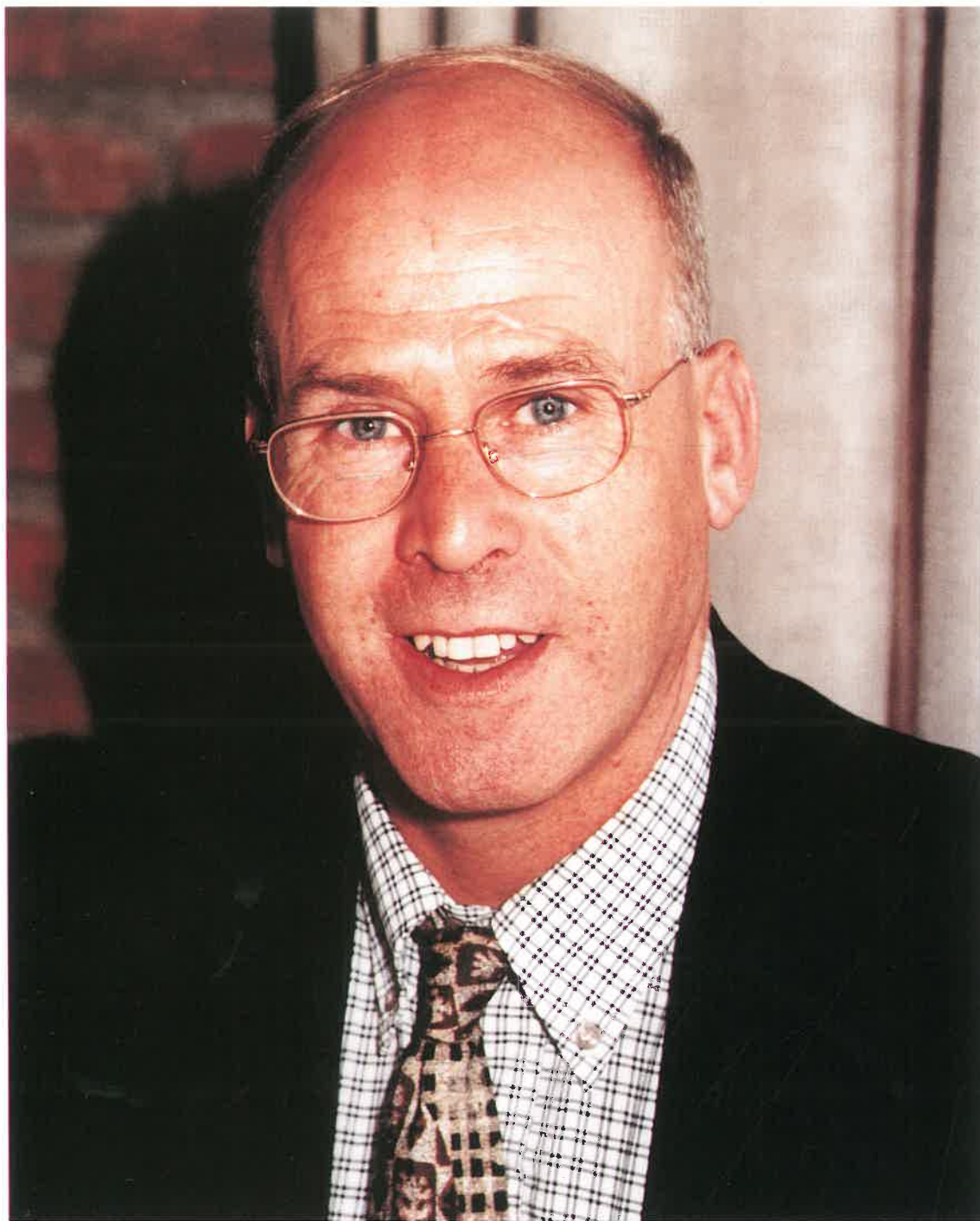
Ens estalviariem moltes bretolades. La gent respecta el que estima i estima el que coneix (...). Tenim molts mesos de rigurositat hivernal. La gent gran se'n va al Casal d'avis a jugar al Quinto. El jovent corre més, Cinto. La televisió ens ha igualat a tots, i aquí es fa el que es fa a tot arreu.

El Cinto rondina per un tros de peix que no és fresc. No hi veu, però el gust no necessita ulleres. L'alcalde l'hi trosseja amb forquilla i moxaines. **Aquest és un poble ben estructurat. Encara manté molta vivesa. Vivim relativament bé. La qualitat de vida no es mesura sols per la renda per càpita, sinó també pels valors humans, el conèixer la gent pel seu nom, el dir bon dia sabent que et respondran...**

Deixem l'avi paint el sopar i la memòria. Encara que sigui fresc el peix, el seu plat preferit continuarà sent la ventolina del riu Freser que li entra pels forats de la persiana. L'endemà, a la mateixa hora, dempeus, esperarà el seu amic alcalde i les notícies que li porti. Potser ara només li interessi la proclamació d'alguna dèria lluitada des de sempre, i que la residència continuï sent casa seva. Les mans d'un jubilat no necessiten feina. **L'índex d'atur és enganyós en una comarca com la nostra. El Ripollès té una taxa d'atur del set per cent. Si no hi hagués hagut emigració, aquesta xifra es dispararia. El cas de Ribes és paradigmàtic. Tenim quatre empreses que funcionen, i el que hem de potenciar ara són sectors com el turístic, el ramader i d'altres col·laterals.**

S'està fent fosc. Uns alemanys prenen magdalenes amb cervesa i miren cap on se sent el riu. De les aigües emergeix la veu del poeta: "Solitud de la vesprada/alegria del matí;/Vall de Ribes enyorada/Jo et voldria definir". **Això és el que volem aconseguir, fer una definició del poble. El pitjor que tenia aquest municipi era una manca de projecte de futur en tots els sectors. Hi havia un funcionament de poder arcaic. No voldríem ser d'aquests pobles artificials, de segones residències, que funcionen els caps de setmana i que la resta de dies no hi tenen vida pròpia.** La fira del bestiar contribueix a que això no passi. És una de les tradicions ribetanes més lloades. És fan arrossades populars, exposicions d'estrís de pagès i tertúlies on, segur, es parla de la Generalitat i la Diputació. **M'agradaria que algú fes un estudi de com es reparteixen els calés entre els ajuntaments. Podria haver-hi alguna sorpresa important. Determinades actituds de la Generalitat i la Diputació fan pensar que s'actua d'una manera tendenciosa i partidista.**

Sona el riu. Aigua porta. Si creix, el Pere Vigo serà al mig de la riuada, però no dirà mai com el Met de Ribes "Anar fent ...".

Pere Vigo Sallent - Ribes de Freser - 2.156 hab. (el Ripollès)